רבקה שניפר ז"ל

"החיים זה כן קיבוץ"

שעת הלוויה – עדיין חנוכה

עמלנית, פעלתנית, זריזה, חרוצה. הכל מהר, בצעדים קטנים של גוף צנוע ופשוט, בדיבור חתוך ומהיר – וצחוק – גם הוא מהיר – הכל כדי להספיק מה שיותר- כאן באשדות – עם הבנות, החתנים, הנכדות, הנכדים – עם אבישלום שהתאים לה ככפפה ליד. ביחד גידלו, ביחד אהבו, ביחד ניקו את ארון הספרים, ביחד טיפחו את הבית והגינה. ביחד עשו ימי הולדת ומסיבות, ביחד, הכל ביחד עד...עד שאבישלום נפטר – כשרבקה תומכת, מטפלת ודואגת.

מעל 90 שנה זכית לחיות בתוך ביתך, משפחתך, עבודתך וחברייך למשחקי חשיבה וזכרון. המון נסיעות היו לך לבית הועד הפועל בתל-אביב – כאילו היית אשת העולם הגדול. חיית גם בתל-אביב, אך הלב והנשמה נשארו רק כאן, רק באשדות.

אשה צנועה בהליכותיה, בלבושה, בבקשותיה – אבל עמדת על דעתך – תמיד, וקולך השקט גם הוא תמיד נשמע. גם העוגיות שהיית אופה היו צנועות, קטנות, ומאד מאד טעימות. הכל במינון קטן וערך גדול – משפחתי בעיקר, וטוב שכך.

עמלנית, פעלתנית, זריזה, חרוצה. הכל מהר – חוץ מהפרידה. לא רצית עדיין... מלווים אותך בהערכה, בצעדים איטיים עד למשכן חיי הנצח – על פני האדמה בביתך המבריק באשדות יעקב.

היי שלום רבקה, את דוגמא ערכית לכל אוהבייך ובני משפחתך.

שרה שרון